

penge, og deels har man meent, at naar Togtet var af kort Varighed, vilde Vedkommende kunne udstyre sin Kahyt og sin Chalup med noget mindre Beføstning, i alt Fald have mindre Slid paa det Anskaffede end ellers, og at man derfor kunde foretage den i Nr. 8 foreslaaede Nedsættelse. — Forslaget under Nr. 9 gaaer ud paa at udstemme de foreslaaede Commandotillæg, idet man anseer det i og for sig ikke nødvendigt, at et saadant Tillæg tilstaaes, og navnlig ønskede man ikke at oprette nye Slags Tillæg; det gjør Beregningen og Forstaaelsen af disse Bestemmelser vanskelige, jo flere Sætser man saaledes har. — Forslaget under Nr. 10 er væsentlig kun en Redactionsændring; der er dog imidlertid tilføjet en Bestemmelse, der gaaer ud paa, at vedkommende Chef skulde beholde Halvdelen af Inventarpenge, idet man efter de Oplysninger, man har faaet af Marineministeren, maa antage, at Chefen vilde have Brug for dette Beløb ogsaa i det der omhandlede Tilfælde til at udstyre sin egen Kahyt og Chalup med. — I Forslaget under Nr. 11, der ogsaa for en væsentlig Deel er en Redactionsændring, er der tilføjet den Bestemmelse, at de Vedkommende ikke skulde erholde fulde Diceter for hele Togtet, men at disse efter en Maanedes Forløb skulde nedsættes med $\frac{1}{3}$. Man har nemlig antaget, at det i saadanne Tilfælde kunde blive for bekosteligt for Staten, og mere bekosteligt end det vilde være, dersom der paa det vedkommende Stib virkelig holdtes Messe. — Forslaget under Nr. 12 gaaer ud paa at udstemme det første Stykke af § 5, der skulde give Ministeren Bemyndigelse til at bestemme deres Lønningsforhold, der udenfor Søværnets Personale midlertidig gjøre Tjeneste paa Skibene. Man antog ikke, at Ministeren under almindelige Forhold vilde have det nødigt efter den Lov om Søværnets Ordning, som nu er vedtagen, at antage Folk til midlertidig Tjeneste; men selv om dette under særegne Omstændigheder maatte være Tilfældet, er der dog nogen Forffjel derimellem, at Ministeren i dette Tilfælde bestemmer deres Lønningsforhold under nærmere Ansvar for den bevilgende Myndighed og Statsrevisionen, og

at han forud ved en Lov har en saadan almindelig Bemyndigelse. Det er Anledningen til dette Forslag. — Forslaget under Nr. 13 er en ny Paragraph, som Udvalget indstiller, og man har dermed havt til Hensigt, uden at forvolde Statskassen nogen Ulempe, at komme de Personer imøde, som navnlig under Udrustningen til længere Togter have Vanskelighed ved at forskaffe sig de fornødne Equiperingsgjenstande, idet der i den Henseende ikke stilles saa ubetydelige Forordringer til de Vedkommende. — I Forslaget under Nr. 14 har man foreslaaet, at Ordet „Søtillæg“ skulde falde bort. Udvalget betragter det nemlig som en Selvfølge, at enhver Person ved Flaaden ved de i denne Lov vedtagne Bestemmelser har Forpligtelse til selv at forsyne sig med Mundering; men for de menige Børnepligtige kunde det være en noget faulig Sag, om man ubetinget vilde paalægge dem at sørge for de fornødne Klædningsstykker, med Ret for Administrationen til at tilbageholde ikke blot deres Munderingspenge, men ogsaa deres Søtillæg, hvorved de altsaa under saadanne Forhold vilde tabe en Forhøielse af deres Lønning for at faae disse Klædningsstykker, som de efter Forslaget have været nødte til at anskaffe ved Administrationens Hjælp. Efter Meddelelse fra Marineministeriet vilde de Munderingsstykker, som man fordrer af en menig Børnepligtig, beløbe sig til — og det endog de allertareligste, der er Tale om — circa 45 Rd. Sæt nu ogsaa, at Vedkommende har en Deel af dette Beløb, saa er det dog ikke usandsynligt, at Mangen af dem maa ty til Marinens Hjælp for at faae et Forflud, og, naar hans Søtillæg da tilbageholdes for at faae dette afdraget, har den Vedkommende ikke det Nødvendige til de Udgifter, som han paa Reisen maatte have. At denne Ændring skulde forhindre eller i mindste Måade bringe Misforstaaelse ind i, at det skulde være Regjeringens Ret at fordrer, at dens Underofficerer, Haandværkere osv., uagtet de ikke have Munderingstillæg, dog selv skulde forsyne sig med Munderingsfager, kan jo ikke erkendes. — Forslaget under Nr. 15 er en efter Udvalgets Formening nødvendig Redactionsændring til § 9, idet der i § 9 deels tales om Landgager —